

Mijnsheerenland, 30 april 2020

Deze pastorale brief is gericht aan onze jeugd. Ik heb daarbij zo ongeveer de leeftijd op het oog van 14-18/19 jaar (je moet ergens een denkbeeldige lijn trekken). Dat wil niet zeggen dat personen die deze leeftijd nog niet bereikten niets aan deze brief kunnen hebben: jongens en meisjes, misschien kun je nog wat leren van een brief aan oudere jeugd. Of wellicht bent u al veel ouder, maar voelt u zich nog jong, en/of heeft u dezelfde vragen als onze jongeren. In elk geval: neem en lees!

Ha jongelui!

Mag ik jou eens op de man/vrouw afvragen wat je nu het *lastigste* in deze coronacrisis vindt? Ik zou hier zelf niet direct een antwoord op weten. Ja, wel voor mezelf, maar niet voor jullie. Ik ben inmiddels ook al zo'n 30-40 jaar ouder dan jullie... Ik voel me nog niet oud, maar goed, dan toch.

Tja, mag ik eens wat pogingen doen? Daar gaat ie dan. Wellicht dat je elkaar niet ziet? Of: dat je je vakantie- of zaterdagbaantje bent kwijtgeraakt? Dat je een stuk bewegingsruimte en -vrijheid mist? Dat je geen sportieve activiteiten doen kunt? Dat je schoolcarrière in het gedrang komt? En je stond er al zo slecht voor...

Nou, om met dat laatste te beginnen: 't is maar gelukkig dat de scholen wat minder streng omgaan met allerlei eisen waaraan je moet voldoen. Gelukkig maar!

Die sport dan. Ja, daar kan ik me, eerlijk gezegd, wat minder bij voorstellen, maar dat is toch ook niet het ergste? Het staat in elk geval niet in verhouding, dacht ik, tot dat andere punt: minder contacten. Ja, *dat* lijkt me heel lastig voor jullie. Zeker als je het in die leeftijd vaak van je vrienden en vriendinnen moet hebben. Je zou bijna verkommeren als je je ouders en andere huisgenoten niet had.

En dat bijbaantje dat je bent kwijtgeraakt... Lastig, heel vervelend! Je krijgt er ook nog eens heel wat minder geld door binnen... Voordeel is wel, dat je nu waarschijnlijk ook minder geld uitgeeft. Maar goed, als de crisis over is, zal dat ook wel weer worden opgelost. Hoop ik voor je!

Om nog even op die contacten terug te komen: je hebt inmiddels genoeg middelen om tóch contact te hebben met elkaar. Als er iemand in bedreven is, dan ben jij het wel! Benut die middelen ook. Hé, en denk ook eens aan die ene persoon die minder vrienden of vriendinnen heeft.

Wat misschien nog lastiger is, maar je zult het niet snel toegeven, is *onzekerheid*. Niemand weet wat er morgen gebeurt. Welke maatregelen er nog zullen komen vanwege corona. Of dat alles juist versoepeld zal worden. En ja, het gebeurt niet veel dat jonge mensen ziek worden, maar dan toch: word *ik* niet ziek? Zal *ik* niet gaan sterven? Ook dat is mogelijk, we horen het regelmatig, al is het door andere oorzaken. Daar hoeft dus geen coronabesmetting voor nodig te zijn.

En: er zijn er onder jullie voor wie de dienst van de Heere van groot belang is. Die de Heere hartelijk liefhebben. In dat geval zijn er in deze coronatijd nog andere dingen die je moeilijk vindt. Zoals dat je niet naar de kerk kunt. En dat je je minder kunt inzetten voor anderen. Goed, je hebt ervaren dat middelen van geluid en beeld heel wat goedmaken. Maar het is tóch anders: je mist de band met elkaar onder het Woord, het gezamenlijk zingen, het op dezelfde plaats bidden en danken. De Sacramenten, de preekbesprekingen. Noem het maar op.

Hoe het ook zij: niemand heeft deze crisistijd opgezocht en ernaar verlangd. Het is ons *overkomen*. God heeft de ziekte toegelaten, in Zijn alwijze plan. Tegelijkertijd wil Hij ons ook helpen en sterken in alle moeilijkheden. Noem dan het rijtje van dingen die je moeilijk vindt nog

maar eens op. Allemaal, en leg ze in gebed voor de Heere neer. Hij ZAL je laten zien dat Hij er vanaf weet, dat Hij je helpen wil, dat Hij je met Zijn zegen wil omringen.

En denk daarbij ook aan jongeren die ziek zijn, die een handicap hebben, die niet kunnen wat jij nog wél kunt, ook in de coronatijd. Bidt voor hen! Wat gaan we ons dan schamen voor ons snel klagen, ons vaak ondankbaar zijn, het soms in het gedrag op anderen af te reageren. Misschien wel op mijn broer, zus, ouders, opa en oma.

Het zou ook kunnen dat je bij het schoolwerk er met de pet naar gooit (zo zeggen we dan). Goed, we hebben allemaal onze betere en slechtere dagen. Natuurlijk, je *kunt* niet elke dag op volle kracht werken. Maar, het is toch wel het beste als je nog even de tanden op elkaar zet. Nog een aantal weken, nauwelijks een paar maanden, en het schooljaar is al weer voorbij. Je bent het aan jezelf verplicht, aan je ouders, het personeel op school, maar ook aan de Heere. Hij geeft je tot nu toe verstand en gezondheid.

De meesten van jullie zullen juist wél hun best doen, vermoed ik. Ook dan heb je de Heere zo nodig. Als het moeilijk is om goed te presteren. Maar ook als het je juist gemakkelijk af gaat. Zeker *dán* is dankbaarheid, die van de Heere komt, zo nodig!

Behalve bovengenoemde dingen gaat de coronacrisis min of meer wel wat aan jou voorbij, zo vermoed ik. In zoverre, dat je geen bijzonder risico hebt om ziek te worden, je het misschien helemaal niet zo erg vindt om niet naar school te gaan, en noem maar op. Maar het kan óók anders.

Er stonden nogal wat jongelui aan het graf van hun opa of oma. Of, zoals ik vorige week (per beelduitzending) meemaakte, helemaal niet bij het graf konden zijn van een opa die gestorven was. Want er mochten maar 30 mensen bij elkaar zijn. Anderen, meestal wat ouder, hebben een lieve vader of moeder begraven. Wat erg allemaal. Kijk, dan wordt het een *heel* ander verhaal. Dan komt alles wel *heel* dichtbij!

Ik vind het een zegen om te horen dat het goed met jullie gaat. Ik heb nog geen negatief punt gehoord. Eigenlijk ben ik ook wel heel erg trots op de jeugd van ‘Zuidwijk’. En als er dan ‘onder de oppervlakte’, achter gesloten deuren, wel eens wat spanning is, ga er gewoon aan werken dat op te lossen!

Laten we een aantal afspraken maken. Als er één bij staat die niet op jou betrekking heeft, ga dan gewoon door naar de volgende.

1. We gaan proberen te zien dat de Heere met deze crisis een bedoeling heeft. Vooral om ons, als we Hem nog niet dienen, dicht bij Hem te brengen. Zodat we God gaan liefhebben. Hij zegt zo heel duidelijk: ‘Mijn zoon, Mijn dochter, geef Mij je hart’!
2. We gaan wat meer aan anderen denken. Misschien deden we het al, maar nu dan nog meer. We schrijven opa en oma, als ze nog leven, eens een extra bericht, bellen ze nog eens op! En dat geldt ook voor andere eenzame mensen. Ze hebben het zo nodig!
3. We gaan het de andere huisgenoten zo gemakkelijk mogelijk maken. We steken wat extra de handen uit de mouwen, we hebben een nóg beter humeur. We praten nóg iets meer met broer of zus; misschien heeft die het juist wel erg moeilijk!
4. We doen ons uiterste best voor school, de opleiding, ons werk (of juist om weer werk te vinden). Daarin accepteren we de goede raad van anderen, want die zien het vaak juist weer wat beter dan wijzelf, zeker als ze ouder zijn!

5. We hebben in alle dingen die we doen de Heere nodig, en vragen nóg meer om Zijn hulp. Juist ook voor dingen die zo gewoon en onbetekenend lijken. We bedenken dat Hij helpen kan, wil en zal!
6. We leggen de hele situatie (dus hoe alles gaan zal in de coronacrisis), met alle gevolgen ervan, dagelijks voor de Heere neer. In het gebed. Daarbij doen we elke dag onze Bijbel en dagboek open, bidden God om kracht en danken Hem voor wat we kregen. We bedenken dat we hierin rust krijgen en houden!
7. We maken het als onze voornaamste taak om de Heere te zoeken en te vinden voordat het niet meer kan. We beseffen dat we Hem nog vinden kunnen. Dat Hij onze God wil worden. En als we Hem liefhebben, nemen we ons heel serieus voor om nog meer voor Hem te leven!

Probeer deze zeven punten nu eens na een week voor jezelf te evalueren. En moet je tot de conclusie komen dat er nog veel aan ontbreekt, begin maar weer opnieuw. Maar dan wel biddend. Biddend om vergeving, om genade, om een nieuw hart, om een nieuw leven!

Als predikant moet ik vaak aan jullie denken. Ik ken jullie allemaal, stuk voor stuk. Maar ik kan niet in jullie hart kijken. Wel in het hart van God. En dan zie ik in het hart van de Heere het verlangen dat mensen Hem gaan dienen, en Zijn liefde tot zondaren, ook tot jongeren. Die God mag ik zelf al weer ruim 31 jaren dienen. Vanaf mijn 20-e jaar. Nooit heb ik daar spijt van gekregen. En zal het ook nooit krijgen. Dat weet ik heel zeker. Dat geldt dan dus ook voor jullie.

Pas vroeg iemand of ik bang was als ik denk aan de wederkomst, of het moment van mijn sterven. Ik kon eerlijk zeggen dat ik dat (gelukkig) nooit ben. Ik weet dat ik dan eeuwig bij de Heere mag zijn. Maar, hoe is dat bij jullie?

Ik ben oprecht 'bewogen' met jullie, bid voor jullie en verlang er naar jullie weer te kunnen zien. Nu even gaat dat niet. Daarom blijft het gebed over. En natuurlijk de zondagse diensten, waarin jullie mij zien via het beeld, en ik jullie zie in mijn gedachten.

In alle diensten word je opgeroepen om, voor het eerst of opnieuw, de Heere te zoeken. De Heere Jezus zegt het juist tot jullie: 'Wie Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden!'

Jullie allen liefhebbende, en voor jullie allen biddende dominee,

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'G.J. Baan', with a stylized flourish extending to the right.

G.J. Baan, VDM